

wat al te wollige — heraldische leeuw. Wapenschilden in de hoeken zijn voorts de eenige versiering.

Verder zijn er onder de talrijke houten beelden, die hoog aan de zuilen bevestigd zijn, de twee boven de kommuniebank van hem, — Dorothea en Margaretha, — voortreffelijk werk uit zijn besten tijd (fig. XXVI en XXVII). Bei-

den, naar de toenmalige mode gekleed, zijn van bijzondere aantrekkelijkheid en gratie. Het gelaat der Dorothea is blijmoedigen vriendelijk, flatteus met opgebonden vlechtten bekranst. In de wonderfijn gesneden handen houdt zij sierlijk den bloemenkorf. Pendant van de ernstiger Margaretha, die een groteske draak als attribuut toont, is zij wereldscher van houding en kleedij. De Margaretha houdt in de linker een boek. Zij blikt beziel naar boven. Eigenaardig

is het, in deze beelden eens te letten op de wijze waarmee men in drapeering een gedachte kan uitdrukken. Beschouwt men de lijnen van beider kleedij, dan ziet men in die der vrome Margaretha duidelijk een opwaartsche streving, in die der wereldsche Dorothea weelderige horizontale plooiën!

In den Dom met zijn overladen binnensier

van pleister staat van Riemenschneider tegen een der vierkante zuilen de monumentale gedenksteen voor prins-bisschop Rudolf von Scheerenberg, levensgroot en in vol ornaat. Ik geef van dit, in 1496 of '97 ontstane groote werk op blz. 413 (fig. XXVIII) een afbeelding, die evenwel slechts zwak den indruk kan weergeven van dit meesterlijke werk.

De beschrijving is in den loop der eeuwen geheel verdwenen, wat aan dit beeld van roodbruin marmmer zeer ten goede komt. De steen is vlak en glad behandeld; alle lijnen en plooiën zijn vloeiend en zacht. Maar het gelaat van dezen ouden, ouden man is alles! In den middag valt vol het zonlicht op hem en geeft het een spokig leven, waardig, hoog en onverzettelijk tot in den dood. Het staat veel hooger als portretstudie dan het meer idealistisch opgevat gelaat van den ridder von Schaum-

FIG. XXVI EN XXVII. ST. DOROTHEA EN ST. MARGARETHA
IN DE MARIA-KAPEL TE WÜRZBURG.

berg in de Mariakapel. Wij zien hier de nieuwe phase in Riemenschneider's kunst, die wij alleen nog kenden uit zijn klein zelfportret, tot hoogste uiting gebracht. De omlijsting is zuiver gothisch en zeer mooi. Ruim twintig jaar later, in 1519, werd wederom aan Riemenschneider opgedragen een grafsteen uit te voeren voor den prins-